గుడిగంటలు

కె.వి.నాగేశ్వరరావు

గుడిగంటలు నిర్విరామంగా మ్రోగుతున్నాయి. ఆలయంలో దేవునికి హారతి నిస్తున్నాడు పూజారి. భక్తిపూర్వకంగా నమస్కరిస్తూ ఆకాన్నీవూ ఇహాన్నిమరచి, ఆత్మని ఆ దేవదేవుని చరణద్వయం వద్ద సంలగ్నం చేసి, మంత్రముగ్ధులయినట్టు పారవశ్యంలో మునిగి తేలుతున్నారక్కడ ఉన్న వాళ్లందరూ.

కానీ, నిత్యమూ హృదయ ఫలకం మీద నటించే భక్తి తరంగాలు తన ఆత్మను పెనవేసుకుని ఉన్న ఏదో తెలియనివలయాలను పరాజితులు చేయలేకపోయాయా నాడు. పూజారుల మంత్రోచ్చారణలు, గంటల గణగణాలు ఆలయ ప్రాంగణంలో మారుమ్రోగుతున్నప్పటికీ ఆమె మాత్రం ప్రకృతి మూగపోయినట్టూ, ఆ ఆలయానికి అపరిచిత అయినట్టూ చకితచిత్తయై ఎటో చూస్తూ నిల్చుంది. అక్కడి వాళ్లందరితో పాటు తనూ మనస్ఫూర్తిగా, భక్తిపూర్వకంగా యాచిద్దామని ఎంత ప్రయత్నించినా ఆమెన మనస్సు నిలుపలేకపోయింది. కారణం? ఆమె ఎప్పుడూ ఇలా అస్థిరంగానూ చంచలంగానూ లేదే? ఆమె కేమయ్యింది? ఎందుకీ మనశ్చాంచల్యం??

ఆమె రెప్ప వాల్చకుండా చూస్తూ వుంది. దేవుణ్ణి కాదు, ఎవరో అపరిచితుడిని. చూపులు కలిసినప్పుడు అప్రయత్నంగా ఆమె రెప్పలు మూసుకునేవి. కాలి బొటనవ్రేలితో నేలను తవ్వే అసఫలప్రయత్నం చేసేదప్పుడప్పుడు. ఇద్దరూ ఒకరికొకరు ఎన్నో రోజులు, నెలలూ, సంవత్సరాల నుండీ పరిచితులయినట్టు చూచుకునేవారు. "ఎటువంటి అపరిచిత పరిచయం?" విస్మయం చెందేదామె.

"హారతి" పూజారి మాటలు ఆమె ముద్రను భంగపరిచాయి. లేకపోతే తన అస్తిత్వాన్నే కోల్పోయేదేమో? హారతి, ప్రసాదం తీసుకుని వెళ్లబోయేముందు ఒక్కసారి ఆ అపరిచితుడ్ని చూడాలని బలవంతంగా కోరాయామె కళ్లు. ఏముందీ? మళ్లీ చూపులు కలియటం, యథాప్రకారం రెప్పలు వాలటం క్షణంలో జరిగిపోయాయి. అస్థిరంగా అడుగులువేస్తూ "ఎవరు? ఎక్కణ్ణించొచ్చాడు??" మొదలయిన ప్రశ్నల ప్రవాహంలో కొట్టుకుపోయింది.

"ఎవరామె? ఆత్మీయత ఉట్టిపడే ప్రసన్న వదనంతో ఎంత చక్కగా వుంది!" భావపూరితంగా ధర్మసత్రం వేపు నడిచాడతను.

దేవ దర్శనానికి వచ్చే భక్తులు స్వామి వారి సామూహికపూజలకు సకాలంలో చేరుకొనగలిగేందుకూ, అన్నిటికీ అందుబాటులో ఉండేందుకూ, ఆలయ ప్రాంగణానికి ఆనుకుని కట్టబడి ఉందా సత్రం. అధికారులు కూడా దేవస్థానంవారే. చంటివాని ఏడుపు వినబడగానే అడుగులు గబగబా వేశాడు.

మధు లేచి ఏడుస్తున్నాడు. కానీ "ఆమె..??" క్షణంసేపు తన కళ్లను తనే నమ్మలేకపోయాడు. "ఇది నిజమా లేక భ్రమా?" అసమంజసంలో పడ్డాడు.. మాట్లాడదలచి కూడా మాట్లాడలేకపోయాడు. ఉచ్చారణ జిహ్వవరకూ వచ్చి ఆగిపోయేది, ఎలా సంబోధించాలో తెలియక అప్పుడే మందిరంలో చూసిన ఆ దేవతన్న

తన మనోమందిరంలో నిలుపుకునేందుకు అయోగ్యులెవరా అన్న సంకోచంలోపడ్డాడు.

ఆ అపరిచిత, ఏడుస్తూన్న మధును తన ఒళ్ళోకి తీసుకుని ఆడిస్తూ, లాలిస్తూ వుంటే, ఎందుకో అతనికి తనివితీరా చూడాలనిపించింది. మధుస్మృతులు హృదయంలో నర్తించి నీటి మీద గీతలా మాయమయ్యాయి.

మధు ఏడుపు తగ్గించాడు.

“ఎవరి బాబువమ్మా నువ్వూ..?” ఎవరన్నా కనుపిస్తారేమో అని వెతుకుతూ అందామె.

“చూడండి...” ధైర్యం చేజిక్కించుకుని ఆమాత్రం అనగలిగాడు. తరువాత ఏం చెప్పాలో తెలియక, ఒకరి ముఖాన్ని ఒకరు చూసుకున్నారు క్షణంసేపు. వెంటనే తలలు దించుకున్నారు. కాలి క్రిందనున్న సిమెంటు గచ్చులో తమ ప్రతిబింబాలు వెతుక్కోనటానికా అన్నట్లు.

ఆహా! ఎటువంటి మధురక్షణం? ఒక అపరిచిత యువకుడ్ని తన ముందు చూసి ఒక హిందూ కన్యారత్నం లజ్జితావస్థ యొక్క సుందర దృశ్యం. వాళ్ళిద్దరిలో యింకా నేటి సభ్యతల దానవత్వం అంకురించలేదని నిరూపించే అనుపమాన సమాగమం. లేకపోతే......

“మీ పేరు?” పురుషుడి ప్రాకృతిక అధికారం అతనిని ఉత్తేజపరిచింది.

“రాధ” లజ్జితావస్థలో కూడా పలువరేకుల్లోంచి రెండక్షరాలు రత్నాల్లా రాలాయి. “మీరు..” ఏదో అడుగుదామని సిగ్గుపడిందామె.

“నా పేరు రాజా” పరిస్థితి నర్థం చేసుకుని ప్రశ్న నూహించి జవాబు చెప్పాడు. “వీడు మా అబ్బాయి, మధు”

“మధు, చాలా చక్కటి పేరు” చంటివాని బుగ్గలు నొక్కుతూ తలెత్తి చూసింది.

“.....” రాజా ఆమె కళ్ళలోనుంచి హృదయంలోకి తొంగి చూస్తున్నాడు.

“పెళ్ళమ్మగారేరీ?” వాస్తవంగా ప్రతి ఒక్కరూ అడిగే ప్రశ్న.

“పెళ్ళమ్మా???” చెవుల్లో పిడుగు పడినట్లయింది రాజాకి. క్షణంలో కలకలలాడే ముఖాకృతి మారిపోయింది. అతని ముఖంలోని భావావేశం రాధ హృదయాన్ని అసమంజసంలో పడేసింది, యింతకీ కారణమేమిటో ఆమె కర్థమవలేదు.

తన జీవితంలోని కొన్ని అమూల్య క్షణాల్ని స్మరిస్తూ పరిస్థితుల ప్రభావానికి మానవుడు ఎప్పుడు, ఎక్కడ, ఎలాంటి ప్రశ్నను ఎదుర్కోవలసి వస్తుందో అన్నది అనూహ్యమయిన సమస్య అన్న నిర్ధారణకి వచ్చాడు. కళ్ళు చెమ్మగిల్లాయి. గొంతు జీరవోయింది.

“పెళ్ళమ్మ, పెళ్ళమ్మ మనకు దూరం.. చాలాదూరంలో ఉంది..” నిశ్వాసతో అన్నాడు రాజా. “ఎంతదూరమంటే.. సజీవంగా నేనక్కడికి పోలేను” రెండు కన్నీటి బొట్లు నేల మీద పడటంతో సగం హృదయభారం తగ్గినట్లయింది. యోగిలా గంభీరంగా చిరుమందహాసంతో “మీరర్థం చేసుకున్నారనుకుంటాను” అన్నాడు రాధ కళ్ళల్లోకి చూస్తూ.

ఈవయస్సులో యింతటి అఘాతమా? రాధ కళ్ళలో నీళ్ళు నిలిచాయి.

“అరే! మీరెందుకు కంట తడి పెడుతున్నారా? ఓ! క్షమించండి. నా దుఃఖాన్ని మీ ముందుంచి మిమ్మల్ని బాధ పెట్టడం నాకిష్టంలేదు” మరొక్కసారి రాధ కళ్ళను చదివాడు. రాధ కనురెప్పలు బరువుగా వాలాయి. కళ్ళు తుడుచుకుంటూ “కాదు, క్షమించమని అడగాల్సింది నేను. అనవసరంగా తెలియని ప్రశ్నలతో మానిన గాయాన్ని తిరిగి గాయపరిచాను.”

“అబ్బే! దానికేముందిలెండి” మాట మారుస్తూ అడిగాడు రాజా. “మీరుండేది ఏ గదిలో?”

“మాది ఈ ఊరే. ఆ కనపడేదే మా యిల్లు” ఎదురుగానున్న చిన్న పెంకుటింటిని చూపిస్తూ “ఆ కూర్చుని ఉన్నామె మా అమ్మమ్మ”

“ఓహో! అలాగా? ఎవరో యాత్రికులనుకున్నాను. అందుకే ఏగది అని అడిగాను” సహజ ధోరణిలో నవ్వాడు. రాధ కూడా చిన్నగా శృతి కలిపింది.

అప్పుడే ధర్మసత్రంలోని మనుష్య సంచారం భ్రాతృత్వాన్ని కూడా శంకిత దృష్టితో చూచే కర్తవ్యపారాయణతను పాటించటంతో యిరువురూ అక్కడ ఎక్కువ సేపు ఉండటం మంచిదికాదని గ్రహించారు. అందరి దృష్టి వాళ్ళవేపే ఉన్నట్లు అనిపించింది.

“మరి నే వెళ్తానండి” అంది రాధ సస్మితగా.

“మీ యిష్టం” అయిష్టంగా అన్నాడు. “మొదటి పరిచయంలో కనీసం కాఫీ అయినా యివ్వకుండా పంపిస్తున్నందుకు క్షమించాలి. అయినా మిమ్మల్ని ఉండమనే అధికారం నాకేది?” నమ్రతగా అన్న ఆ మాటలు రాధ నాకర్షించాయి.

అప్పుడే కళ్ళుమూసిన మధును తన చేతిల్లోకి తీసుకుంటూ రాధ కరస్పర్శతో చలించిన రాజా, రాధ కళ్ళల్లో అదే కారణంగా సృజించిన రక్తిమార్చనలు చూచి పరవశుడయ్యాడు.

నవ్వుకుంటూ వెళ్ళిపోయిందామె.

ఆమె అడుగులు చూస్తే అయిష్టంగా పడుతున్నట్లనిపించింది రాజాకి. కాళ్ళనుంచి క్రమంగా శిరోజాలవరకూ ప్రసరించాడు దృష్టిని. ఏడడుగులు వేసి ఊహించినట్లుగా ఆమె వెనుదిరిగి చూడటంతో ఎంతో ఆనందించాడు రాజా. ఆమె వేపే తదేక దృష్టితో చూస్తూన్న రాజాని చూచి సిగ్గుతెరలు ముంచుకొచ్చి గబగబా నడిచి వెళ్ళిపోయింది... క్రమంగా మాయమయ్యింది.

నిండు హృదయంతో రాజా గదిలోకి నడిచాడు.

* * *

గత రెండురోజుల పరిచయంలో రాధ పూర్తిగా ఆకర్షించింది రాజా హృదయాన్ని. ఈ విశాల ప్రపంచంలో రాధ లేకుండా జీవించటం కష్టమని అనుకున్న క్షణాలు లేకపోలేదు. ఒక్కొక్కసారి భావాత్మకంగా తనను తనే ప్రశ్నించుకునేవాడు “ఎందుకూ?”

“......................”

సమాధానం మాత్రం శూన్యం. జీవితంలోని స్మృతి పృష్ఠాల్ని ఎన్నోసార్లు తిరగవేసి చూచేందుకు ప్రయత్నించాడు. ఇటువంటి సంఘటనల ప్రభావం ఎప్పుడూ ఎంతవరకూ తన హృదయంలో స్థానం ఏర్పరచుకుందా అని, ఎప్పుడయినా యిటువంటి పరిస్థితులలో డోలాయమానంగా మానసిక సంతులనాన్ని కోల్పోయాడేమో అన్న భ్రమ కూడా కలిగింది.

పురాతన అనుభూతుల సంస్మరణలో తనను తనే మరిచిపోయాడు. సమస్త శక్తులను కేంద్రీకరించి ఆలోచనల్లో మునిగిపోయాడు. మస్తిష్కంలో సముద్ర ఘర్జనలు ఘోషిస్తున్నాయి. తరంగాలు ఆకశాన్ని ముట్టుకునేందు ఉరకలేస్తున్నాయి. నిరర్థక ప్రయత్నం. కొన్ని కెర

టాలు సముద్రంనుంచి ఎంత వ్యాంతి గతిని ఒడ్డుకు వచ్చేవి, శాశ్వత కారాగారం నుంచి విముక్తి చెందడానికేమో అన్నట్లు మరుక్షణంలోనే ఆ వచ్చిన కెరటాలు అంతకంటే శీఘ్రంగా తిరిగి వెళ్ళిపోయేవి, తమ అమరస్నేహాన్ని నిరూపిస్తూ. ఈ అవినాభావ సంబంధం ఎన్ని యుగాలనుంచి ఉందో ఎవరికి తెలుసు?

అకస్మాత్తుగా ఒక పెద్ద కెరటం లేచి యథాప్రకారం ఒడ్డుని కౌగిలించుకుని వెళ్ళిపోయింది. కాని ఎప్పటిపతె కాకుండా ఏదో చిహ్నాన్ని విడిచి పెట్టి మరీ వెళ్ళింది. విశృంఖలమయిన రాజా ఆలోచనల్లో స్పందన కలిగింది. జీవితంలోని ఒక అమూల్య సంఘటన గట్టిగా పెనవేసుకుందతని హృదయాన్ని.

సుధను మొట్టమొదటిసారిగా చూచిందీ, ఆమెను తన అర్ధాంగిగా పొందినదీ ఈఆలయ ప్రాంగణంలోనే. ఎటువంటి మధుర క్షణాలవి? ఎంత పక్కువి సౌందర్యం? తన జీవిత శిలాన్ని కళాఖండంగా తీర్చిదిద్దింది ఆ ఆదర్శమూర్తియే. ఆనాడు భానుని అరుణ కిరణాలతో శోభిల్లే సాంధ్యసౌరభం వేను వెంట సమార్పణం చేసిన శోభనంలా, తన జీవితంలో ఉదయించినది మొదలు సర్వ దిశాలా వసంత శోభలతో నింపిన సుమధుర జీవితాన్ని ప్రసాదించి గృహమే స్వర్గసీమగా, జీవితమే ఇంద్ర ధనస్సుగా వెలతేని, మరుపురాని ఆనందంతో పూరించిన సుధస్మృతిలో మొదలగానే కన్నీళ్ళు జలజలా రాలిపోయాయి.

"దేవునికి కూడా మంచివాళ్ళ అవసరం ఉంటుందంటారు. అందుకేనేమో ఆమెను తన దగ్గరికి పిలిపించుకున్నాడు" అనుకున్నాడు.

ధనాఢ్య కుటుంబంలో పుట్టకపోయినా, అష్టయిశ్వర్యాలలో తేలియాడకపోయినా, పెద్ద చదువులు చదవకపోయినా సుధ పంకజం వంటిది. ఆమె ఔదార్యం, భావాలు, సమయస్ఫూర్తి కేవలం ఒక ఆదర్శగృహిణిగానే కాకుండా నేటి కాలేజీలలో బి.ఏ.లు చదివే అమ్మాయిల కంటే ఎన్నో రెట్లు సుసజ్జిత అని నిరూపించాయి. నిండయిన ఆత్మవిశ్వాసంతో అన్నపూర్ణలా తిరిగేది పట్టింట.

సుధ జ్ఞాపకం రాగానే మనస్సులో ఎంతో మధనపడి కన్నీటితో నిండిన కళ్ళను బరువుగా మూసుకుంటూ గతాన్ని మరచిపోదలిచాడు రాజా. ఇటువంటి తిమిరంతో నిండిన హృదయంలో ఒక చిన్నకాంతి కిరణం మిరుమిట్లు గొలిపినట్లుయి క్రమంగా ఆశారేఖగా సాక్షాత్కరించి వెలుగు జిలుగులు చిమ్మింది. సుదూరాన రాధ అందియలు ఘల్లుమన్నట్లయింది.

"ఒకవేళ రాధ సుధ యొక్క ప్రతిరూపం కాదు కదా?" ఆలోచనల్లో పడ్డాడు. "అదే స్నిగ్ధ సౌందర్యం, మమత, మమకారం మూర్తీభవించిన ప్రసన్న గాంభీర్య వదనం, యింకా ఏమిటి కాదని? ఒకవేళ భగవంతుడు సుధ ఆత్మను రాధ శరీరంలో ప్రతిష్ఠించి పంపించాడేమో నాకోసం!" తర్కంలోకి దిగాడు. "అలా ఎందుకనుకోవాలి? చిత్రకారుడు ఏకాగ్రచిత్తుడై ఒక చిత్రాన్ని, చిత్రించిన వెంటనే మరో చిత్రాన్ని చిత్రించేందుకుపక్రమిస్తే, మొదటి చిత్రంలోని కొన్నిభావాలు అప్రయత్నంగా రెండవ చిత్రంలో కూడా ప్రస్ఫుటించటం సహజం. అలాగే భగవంతుడు కూడా." క్రమంగా కల్పనలోకి వచ్చాడు.

నిన్న సాయంత్రం రాధ అమ్మమ్మ అన్న మాటలు స్ఫురణకు వచ్చాయి. "నాకు రాధ తప్ప ఎవరున్నారు నాయనా! ఏదో పదవ క్లాసు వరకూ చదివింది. ఈడొచ్చిన పిల్ల. సంబంధాలు వెతుక్కుతిరిగే శక్తి నాకు లేదు. వేలకువేలు కట్నం యిచ్చి వరుణ్ణి కొని తెచ్చుకునే స్తోమత అంతకంటే లేదు. ఆ దేవుడు చల్లని చూపు చూచి, దానికి కళ్యాణ యోగమంటూ ఉంటే ఈ ఇల్లు ముక్క అమ్మేసి ఏదో ఆకాస్త పెళ్ళి అనిపించేద్దామని ఉంది. ఇహ నాదేముంది, ఆ దేవుని సాన్నిధ్యంలో జీవితం చాలించేస్తాను." అంది ఆలయ గోపురానికి నమస్కరిస్తూ.

ఈ మాటలు వినగానే రాధ లోపలికి పరుగు తీసింది. "ఎందుకో ఈ అమ్మాయిలకింత సిగ్గు? పెళ్ళి మాటంటే చాలు బుగ్గలు కందిపోయేలా సిగ్గుపడతారు" అనుకున్నాడు.

మరుక్షణం కాఫీ కప్పుతో వచ్చింది రాధ. ఆ కాస్సేపూ అతని కంటికి నవవధువులా కనుపించింది. రాధ యిక రాజా ముఖంలోకి చూడలేకపోయింది సూటిగా. కాని రాజా ఎంత సేపయినా చూచేందుకు తీరుబడిగా కూర్చున్నాడు.

ఎవరో తలుపు తట్టిన చప్పుడయింది.

"ఎవరూ?"

"......" జవాబు శూన్యం. మళ్ళీ [illegible] చప్పుడు.

"తలుపు తెరిచే ఉంది, లోనికి రండి.." తలుపు వేపు చూస్తూ అన్నాడు రాజా మధును జోకొడుతూ.

తలుపు ఎంతకీ తెరుచుకోకపోవటం చూచి లేచిన రాజా సరిగ్గా అప్పుడే తలుపు తెరచుకోవటం చూచి ఆగాడు.

మళ్ళీ తలుపు మూసుకుంది. రాజా రెండడుగులు ముందుకు వేసి "ఎవరా?.." అన్నాడు తలుపు తీస్తూ. తిరిగి వెళ్ళిపోతూన్న రాధ అడుగులు ఆగాయి.

ఆకాశంలో మబ్బులు దట్టంగా అలుముకున్నాయి.

"వెళ్ళిపోతున్నారేం..?" మందహాసంతో పలుకరించాడు.

"........." అదే మందహాసం.

"లోనికి రండి..." ఆహ్వానించాడు. మధు లేచి, ప్రక్కలో తండ్రిలేకపోవటంతో, చిన్నగా ఏడ్పు లంకించుకున్నాడు. "రండి" అంటూ లోనికి వెళ్ళాడు రాజా.

రాధ మెల్లగా గది లోపల అడుగు పెట్టింది.

"ఏడవకు నాన్నా.. చూడు మనింటికెవరు వచ్చారు.." బుజ్జగిస్తూ మధును జోకొట్టి మళ్ళీ నిద్ర పుచ్చటానికి ప్రయత్నించాడు. వయస్సులో చిన్నవాడయినప్పటికీ పరిస్థితుల ప్రభావం అతణ్ణి అనుభవజ్ఞుణ్ణి చేసింది. కాని మధు ఏడుపు మానలేదు.

రాధ మధును తన చేతుల్లోకి తీసుకోబోయింది. మళ్ళీ అదే స్పర్శ. అదే ప్రశ్న యిరువురి హృదయాల్లో దోబూచులాడింది. నిశ్చల సలిలం మీద కోమల సమీర ప్రహారంతో మధుర ప్రవాహం అవిర్భవించినట్లు యిరువురి హృదయాల్లో అనురాగం పొంగి పొరలింది.

మౌనంగా కొన్నిక్షణాలు గడిచిపోయాయి. మధు నిద్రపోతున్నాడు.

"నిజంగా ఆడవాళ్ళ చేతుల్లో ఏదో ఇంద్రజాలం ఉంది. చూశారా, అప్పుడే, ఊరుకోవటం, నిద్రపోవటం కూడా జరిగిపోయింది."

"..." రాధ చిన్నగా నవ్వుకుంది. రాజా ఎదుట దాగింది కాదా నవ్వు. రాజా కూడా

దాచలేకపోయాడు.

"అన్నట్లు అలాగే కూర్చోండి. అయిదు నిముషాల్లో కాఫీ చేసి తెస్తాను" చిటికె వేస్తూ వెళ్ళిపోయాడు.

"అవ్వ!...." రాధ మాట పూర్తి చేసే లోగా నోటి దగ్గర చూపుడు వేలు నుంచి "ష్!!... మధు లేచిపోతాడు" అన్నాడు చమత్కారంగా.

"మీకెందుకా శ్రమ?" అతని చమత్కారాన్ని అర్థం చేసుకుని మధును చాప మీద పడుకోబెడుతూ అందామె.

"యిందులో శ్రమేముంది? నాకెలాగూ కాఫీ టయిమయింది. ఇంకో గ్లాసు నీళ్ళు ఎక్కువ పోస్తే చాలు" ఎంతో సహజంగా అన్నాడు.

"కాఫీ అయిపోతుంది" పూర్తి చేసింది రాధ చేతులు త్రిప్పుతూ "అంతే!" అన్న రాజా మాటలు విని ఇద్దరూ నవ్వుకున్నారు.

ఇప్పుడు యిద్దరూ మానసికంగా చాలా దగ్గరకు చేరుకున్నారు. కాని సమాజం, సంఘం, లోకులూ కాకులూ అన్న భయానికి లొంగి మనసులోని భావాలను బహిర్గతం చేయలేక ఆలోచనలతో ఆందోళన చెందుతున్నారు.

ఈ రెండురోజుల స్నేహాన్ని అధికారంగానూ, పరిచయాన్ని ఆధారంగానూ పునస్కరించుకుని "నేను కాఫీ త్రాగుతాను, కానీ ఒక్క షరతు" అంది రాధ.

"మీ అన్ని షరతులూ నాకిష్టమే.. మీరు కాఫీ త్రాగితే అంతేచాలు, ఏమిటో త్వరగా చెప్పండి" అన్నాడు చిలిపిగా.

"మీ చేతి కాఫీ మాత్రం త్రాగను" అందామె నవ్వుతూ. రాజా మనస్సు చివుక్కుమంది. "నేనొంటరివాడినని మీకు తెలుసు. అయితే మీకు కాఫీ యివ్వగలిగే భాగ్యం నాకు లేదన్నమాట" గంభీరంగా అన్నాడు నిట్టూరుస్తూ.

"నా ఉద్దేశ్యం అదికాదు. కాఫీ నేను కాస్తాను. మీరెందు కనవసరంగా బాధపడతారు" రాధ మాటలు విన్న రాజా ముఖంలో దీపావళి కాంతులు వెదజల్లినట్లుయింది. మనస్సులోని కోరిక ఈ విధంగా ఫలించినందుకు మహదానందభరితుడై ఆలోచించ సాగాడు. ఆమెను ఎలా సమర్థించాలా అని. తన మనోఫలకం మీద [illegible] చిత్రించుకున్న [illegible] రాధ యేమో?

"మీ యిష్టం...వేరుగా భావించినందుకు క్షమించండి" అన్నాడు.

రాధ స్టవ్ వెలిగించి కాఫీ ప్రయత్నంలో నిమగ్నురాలయింది. ప్రేమ పూరితనయనాలతో వీక్షిస్తూ ఆమె అందాన్ని కళ్ళతోనే ఆస్వాదిస్తున్న రాజాను చూసి అప్పుడప్పుడు సిగ్గుపడేది రాధ. రాజా ఆమెకు కాఫీ పొడి, చక్కెర అందిస్తూ ఉడత సహాయం చేస్తూ అమృతం లాంటి కాఫీ త్రాగిన రాజా ఈనాటి ఆ ఘనతంతా ఆమె కొక్కదానికే దక్కకుండా ఉండేందుకేమో! ఎంతయినా మగవాడు, ఆమాత్రం స్వార్థం లేకపోతే ఎలా? మధ్య మధ్య అదే స్పర్శతో అదే ప్రశ్న కలిగి ఏదో భావం రగిలి, నూతన స్పందనతో ఒళ్ళు పులకరించేది.

"మిమ్మల్నొక విషయం అడుగుతాను... చెబుతారా?" ఎంతో భయంగా అడిగింది

దురదలా?
అమృతాంజన్ లిమిటెడ్‌వారి
డెర్మల్ ఆయింట్‌మెంటు
రాస్తే మంచి గుణం ఇస్తుంది.
తామరకు పాసిన కాళ్లకుకూడా అమోఘమైనది.
అమృతాంజన్ లిమిటెడ్, మద్రాసు - బొంబాయి - కలకత్తా - ఢిల్లీ
JWT AM/DO 2869

కే. టి. కృష్ణమూర్తి ఆచ్చారిగారి
"మేల్ మాయిల్ మందు"
నల్లరంగు, యెర్రరంగు పొడలు, దద్దులు, గజ్జి, మరియు చెడ్డనీరు వ్యాపించినందున ఏర్పడు నిముడు పుట్టించు రణములు పోదలిదు
దీర్ఘకాల చర్మరోగములకు ఉత్తమ నివారిణి
వివరములకు
సిద్ధ డాక్టర్ కే. టి. కృష్ణమూర్తి ఆచ్చారి & సన్సు
5/22, మేల్‌మాయిల్, (P. O.) N. A. Dt.

రాధ, తలెత్తి.

"అడగండి, దానికేం.." రాజా మాటలు ఆమెకు ధైర్యాన్నిచ్చాయి.

"మీరు మళ్లీ బాధ పడతారేమో?" అంది నమ్రతగా తలదించుకుంటూ.

"అబ్బే! ఇందులో బాధపడేందుకేముంది?" పాలగ్లాసు అందించి ప్రక్కనే నిల్చున్నాడు రాజా.

"మీరు మళ్లీ పెళ్లెందుకు చేసుకోలేదు?" ఒకరి జీవితానికి సంబంధించిన విషయాలలో కలుగజేసుకునే అధికారం ఆమెకు లేదన్న సంగతి తెలిసుండీ కూడా సాహసించింది రాధ.

ఇప్పటికి తనను ఎందరో అడిగిన ప్రశ్నే అయినప్పటికీ, ఇటువంటి పరిస్థితిలో, అదీ రాధ ఈ ప్రశ్న అడగటం అనూహ్యంగా తోచింది రాజాకి. సమాధానం ఎలా ఇవ్వాలో ఒక విధంగా అవగాహన కాలేదు. పురాతన స్మృతులను కూడగట్టుకుని ఎటో చూస్తూ ప్రారంభించాడు.

రాధ ప్రతిమలా చూస్తూ నిల్చుంది.

"అదొక పెద్దకారణం.." నిదురపోతూ వున్న మధు ప్రక్కకు చేరాడు. తల మీద చెయ్యివేసి నిమురుతూ తదేకంగా చూస్తూ "ఇప్పటికి రెండు సంవత్సరాల క్రితంనాటి మాట...మధు ఈ ప్రపంచంలోని భయంకర గాలివానల్ని చవి చూసేందుకు జన్మించి జీవితపు మొదటి వెలుతురు చూచిన రోజూ, విశాలమ్మకు అంతిమ ఘడియలు తెచ్చిన రోజూ ఒక్కటే. తల్లిపాలన్నా చవి చూడని పసివాణ్ణి నా చేతుల్లో పెడుతూ ఒకే ఒక్క కోరిక కోరింది.." ఆనాటి భయంకర సన్నివేశాన్ని తన కళ్లముందు సహజంగా చిత్రించుకుంటూ చెబుతున్నప్పుడు, పడే బాధ చూస్తే ఎందుకడిగేనా అన్నట్లు బాధపడింది రాధ. కాని ఏం చెప్పిందో అని ఆశ నిరాశల మధ్య సతమతమవుతూ రాజా మాటల కోసం ఆత్రుతగా ఎదురు చూస్తూ నిల్చుంది.

"బాబు కన్యాయం చేయకండి.. వీణ్ణి కన్నబిడ్డలా చూచుకునే ఆదర్శమూర్తిని తప్పకుండా వివాహం చేసుకోండి." అని కళ్లు మూసింది శాశ్వతంగా" ఎంతో బాధతో చెప్పగలిగాడు.

నిరాశ నిస్పృహల నుండి కొంచెం తేరుకుంది రాధ.

"ఇప్పటివరకూ అటువంటి ఉత్తమురాలు లభించలేదు" దీర్ఘ నిశ్వాసతో రాధ వేపు చూస్తూ "ఇక లభించదేమో?"

గుడిగంటలు

అన్నాడే కాని ఈ ఆఖరి వాక్యం హృదయం నుంచి వచ్చిందికాదు, కేవలం రాధను పరికిస్తూ అన్నదే.

"ఎందుకు లభించదూ?" రాధ ఆత్మవిశ్వాసంతో అంది కాఫీ దించుతూ "మీరు సరిగ్గా గమనించలేదేమో!"

గ్లాసుల్లో కాఫీ నిండుతున్నట్లే రాధ రాజాల హృదయాలు కూడా అనురాగంతో, ప్రేమతో నిండుకుంటున్నాయి. తను త్రాగనంతసేపూ ఆమె కూడా కాఫీ తీసుకోక పోవటం గమనించిన రాజా మొదట ఆస్వాదించాడు నవ్వుతూ. ఇద్దరూ కాఫీ త్రాగారు. మధు కోసం కొంచెం ఫ్లాస్కులో పోసింది రాధ. ఈ సంగతి కనిపెట్టిన రాజా మరింత ప్రభావితుడయ్యాడు.

అతని చేతిలోని గ్లాసు లాక్కుని గబగబా కడగబోయింది రాధ.

"ఇదేమిటండీ, కాఫీ కాచి పెట్టింది కాకుండా గ్లాసులు కూడా.."

"ఎన్నిసార్లు చెప్పాను మీకు నన్ను 'మీరు' అనొద్దని?" అధికారపూరితమయిన చిరుకోపం ప్రదర్శించింది.

"అలాగేనండీ! ఇంకెప్పుడూ మిమ్మల్ని 'మీరు' అనన్లెండి" భయం నటిస్తూ సవినయంగా అన్నాడు రాజా.

ఇద్దరూ ఫక్కున నవ్వుకున్నారా ప్రసంగానికి. ఇది విని మధు మేల్కొన్నాడు విసుగ్గా ఏడుస్తూ. అప్రయత్నంగా ఇద్దరూ ఒకేసారి మధు వేపు తిరగటం, ఒకరినొకరు ఢీ కొనటం, ఇద్దరి శరీరాలు పులకించటం, ముఖ్యంగా రాధ సిగ్గుపడటం క్షణంలో జరిగిపోయాయి. రాజా కళ్లల్లోకి చూడటంలో పరావశ అయిన రాధ కళ్లు మధు వేపు తిరిగాయి. మధును తన ఒళ్లోకి తీసుకుని ఫ్లాస్కులోని కాఫీ పోసి త్రాగించింది.

"ఏం నాన్నా చాలా?" అంది.

ఇది చూచిన రాజా పారవశ్యంతో ఉప్పొంగిపోయాడు. "ఏంనాన్నా" అన్న రాధ మాటలు చెవుల్లో గుడిగంటల్లా అమృతప్రాయంగా మ్రోగుతున్నాయి. ఈ మాటను మధు శాశ్వతంగా పదేపదే వినేందుకు, ఇదే మమతాపూరితమయిన పిలుపుతో మధు ఎల్లప్పుడూ పిలువబడేందుకు, జీర్ణావస్థలో వున్న తన జీవిత భగ్నావశేషాల్ని కూడగట్టి కళాఖండంగా తిరిగి నిర్మించుకునేందుకు, రాధ సారథ్యం, సాన్నిహిత్యం ఎంతో అవసరమనీ, అనివార్యమని రాజా మనస్సులో బలమైన నమ్మకం ఏర్పడింది. కాని "ఎలా ప్రస్తావించటమా?" అన్నదే పెద్ద ప్రశ్నయి కూర్చుంది.

అప్పుడప్పుడు మానవుని కల్పన, ప్రయత్నాలను సాకారం చేయటానికి భగవంతుడు కూడా ఉత్సుకత రూపంలో సహాయం చేస్తాడనటంలో సందేహంలేదు. ఆకాశంలో నల్లనిమబ్బులు ఘనీభవించి వర్షంతో పాటు ఒక్కపెట్టున పెద్దగాలి వీచి గది తలుపులు పెద్ద శబ్దంతో తెరుచుకున్నాయి. చెట్ల ఆకులూ, గడ్డి, దుమ్మూ అంతా గదిలోనికి రావటంతో మళ్లా ఒకేసారి ఇద్దరూ అప్రయత్నంగా తలుపులు మూసేందుకు పరుగు తీసారు.

ఏముంది? మళ్లీ ఢీ కొన్నారు. అదే స్పర్శ, అదే కంపనం, అదే ప్రశ్న, అదే పులకరింత. రాజా వక్షస్థలానికి ఆనుకుని ఉండిపోయింది రాధ.

ఇప్పుడు మాత్రం రాజా సాహసించకుండా ఉండలేకపోయాడు. రాధను తన నుండి వేరుకానియలేదు. ఒక చేతితో ఆమెను తన హృదయానికి అతిదగ్గరగా బంధించి రెండవ చేతితో తలుపు మూశాడు.

జీవితంలో మొదటిసారిగా పురుషుని కౌగిలిలో జరిగే అనుభవానికి రాధ దేహమంతా కంపించిపోయింది. పెదవులు కూడా వణుకుతున్నాయి. హృదయం వేగంగా కొట్టుకుంటుంది, కళ్లు మత్తుగా మూతలు పడుతున్నాయి. [illegible] కరిగిపోతుందేమో అన్నంత మెత్తగా ఉందామె శరీరం.

రాజా హృదయస్పందన తీవ్రంగా వినిపిస్తుందామెకి. ఆ సన్నని వెలుతురులో ఒక్కసారి రాజా ముఖంలోకి చూచింది.

ఆమెను తన బాహుపాశంలో ఇముడ్చుకున్న రాజా కళ్లల్లో ఏదో అసంతృప్తి గోచరించిందామెకు. వేడి నిశ్వాశలతో కంపిస్తున్న అతని అధరాలు ఆమె వేపే వస్తున్నట్లు గుర్తించింది. ఎంతో సమయస్ఫూర్తితో తన చేతుల్లోని మధు చెక్కిలితో అతని అధరాలను మూసి తలుపు తీసుకుని బయటకు పరుగు తీసిందామె స్వేచ్ఛా హరిణంలా చినుకుల్లో తడుసుకుంటూ.

మధు లేలేత బుగ్గలపై ముద్దుల వర్షం కురిపిస్తూ రాజా అస్పష్టంగా ఏదో అన్నాడు బహుశః "ఎంత అదృష్టవంతుడివిరా, అమ్మను మరిపించే అమ్మను పంపించాడు దేవుడు నీకోసం" అని అయి ఉంటుంది.

గుడిగంటలు మ్రోగాయి...